

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web: <http://www.eltemps.cat>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.
subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.
Director de continguts: Àlex Milian.
Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Xavier Aliaga, Víctor Maceda
i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,
Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jarfí, Alfons
Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-
Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta
Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran
Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa,
Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls,
Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

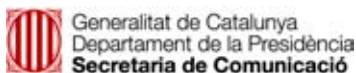
Disseny: Ana Vanesa Prieto.
Disseny de la capçalera: Enric Satué.
Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu
Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.
Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Tot això va de debò?

Catalunya entrarà en el 2014 amb una estratègia sòlida. Les quatre forces polítiques que es mantenen en el compromís d'exercir el dret a decidir dins aquesta legislatura –Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Iniciativa-Verds i la CUP– han estat capaces de pactar una pregunta i una data per a la consulta. A partir d'ara i fins al mes de setembre, que serà el moment de convocar la consulta, els passos han quedat definits i seran relativament fàcils: el Parlament de Catalunya aprovarà aviat el doble mecanisme per a demanar al govern de l'estat la transferència de la competència per convocar consultes i el mateix Parlament n'aprovarà una llei reguladora. Cada una d'aquestes etapes, en què no es preveuen discrepàncies internes serioses, refermaran el procés sobiranista i servirà també per a constatar la intransigència de les institucions i els dos grans partits de l'estat.

Però, per a garantir encara més la solidesa de la posició catalana, s'haurien de prendre dues decisions encara més arriscades. La primera hauria de ser l'entrada d'Esquerra al govern d'Artur Mas. Fa temps que convergents i republicans treballen per aquesta possibilitat. Fins i tot Artur Mas i Oriol Junqueras ja haurien abordat els noms que el segon proposa per a formar part de l'executiu. Però l'opció sembla haver quedat ajornada fins passades les pròximes eleccions europees. Perquè les dues forces –sobretot Esquerra– han convingut que s'hi presentaran per separat. Els republicans han concretat públicament el nom de l'eurodiputat que encapçalarà la seua llista per Barcelona. Una decisió que es pot interpretar com política de fets consumats.

Des de la societat civil i el sobiranisme són moltes les veus que han demanat amb insistència, als uns i als altres, que es posin d'acord per presentar una llista conjunta. Un acord que no pot comptar amb la participació ni d'Iniciativa-Verds ni de la CUP perquè aquestes dues forces han confirmat que les “grans diferències en polítiques socials” que els separen de CiU ho impossibiliten. Malgrat això, tothom té clar que una llista pactada entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana visualitzaria un canvi polític real i el final d'una etapa. Posaria al davant, com a màxima prioritat, l'èxit del procés sobiranista i deixaria de costat els tacticismes de partit. Segons Oriol Junqueras, l'acord no és possible perquè dinamitaria el pacte entre Convergència i Unió. Segons Josep Antoni Duran i Lleida, ells no són cap obstacle i, en realitat, allò que falla és la voluntat transgressora d'Esquerra. Siga com siga, els fets, i no les paraules, evidencien que la voluntat dels uns i els altres encara no és prou ferma.

Als nostres lectors

El canvi es diu Francesc

El teòleg suís Hans Küng ha estat un revulsiu potent dins el pensament de l'Església catòlica. Tan potent que durant molts anys ha estat considerat un heretge. Als seus 85 anys es mira l'Església que intenta definir el nou papa Francesc amb esperança. Aquesta setmana publiquem una entrevista que ha aparegut a *Der Spiegel*, on defineix el moment que viu l'Església com una nova “primavera”. Una primavera que “ja és ací”, però que pot ensopegar “amb els mateixos riscos, les reculades i els contramoviments que s'han donat a la primavera àrab, perquè “arreu del món hi ha grups poderosos al Vaticà i a l'Església que voldrien tornar enrere el rellotge”. Per a Hans Küng, el papa Francesc es pot comparar amb Joan XXIII, “però no té els seus defectes”.